

телната за неговото човѣшко достоинство изпитня: да дължи своето стоеие въ Училището и своето авансиране на произвола и благоволенieto на единъ сънищо не ограниченъ случаенъ административенъ службашъ. Защото тоя законъ дава на министра правото да изхвърли изъ Училището единъ 10- и 15-годишенъ извънреденъ професоръ, както и правото да назначи 5-годишния доцентъ — или нѣкой „способенъ“ храненикъ на жълтата преса — направо за редовенъ професоръ. Но това сѣ може би най-невиннитѣ отъ цѣлата верига нелогичности на тоя законъ. Втория позивъ на професорското тѣло „Къмъ българското общество“ — съдържащъ една аргументирана и убѣдителна критика на неговитѣ абсурдни основоположения, къмъ която ний не намираме да прибавимъ нищо съществено — хвърга ярка свѣтлина както върху суетността на прѣслѣдванитѣ съ него домогвания, така и върху неминуемитѣ послѣдствия на тая рожба на полицейска мадрость, и най-сетнѣ, върху истинскитѣ побуждения на безпримѣрнитѣ „реформатори“, които, вече трети пѣтъ въ три години, великодушно облагодѣтелствуватъ нашето висше образование. Тия „реформи“ не можеха разумѣва се никого да изненадатъ. Защото никой не е ималъ наивността да мисли, че сѣщитѣ хора, които извършиха бруталното и опозорително — за държавата и за народното достойнство — посѣгателство противъ българската *Alma Mater*, противъ нейния академически персоналъ и студентската младежъ, би могли да притежаватъ едно отъ качествата, нуждни за великото дѣло на реформирането на нашето висше образование.